

blot er Tale om at paatage sig Arbejde udenfor Jurisdiktionen, er Saadant ikke nødvendigt.

Jeg gaar nu endelig over til den sidste Sag paa § 19; det er den Beretning, som findes meddelt fra Kanonbaaden „Hauch“ vedrørende Fiskeriet. Denne Kanonbaad blev i sin Tid bevilget her af Thinget i Henhold til en Skrivelse, som Indenrigsministeriet tilsendte os, og som gik ud paa, at man ønskede Kanonbaaden og maatte anse dens Tilstedeværelse i Farvandet i omtrent 5 Maanedes for at være af den største Betydning for at kunne værges om danske Fiskeres Ret til uhindret og uforstyrret af Andre og af Konkurrence at fiske paa vort Søterritorium. Denne Skrivelse findes meddelt i Tidenden Tillæg B, for 1879—80 Side 531, og den er dateret den 4de Februar 1880, udstedt af den nuværende Minister. Ministeren siger deri, at man ikke længere bør finde sig i at „fastholde den Tolerance, som hidtil er bleven udvist imod fremmede Fiskere, og det saa meget mindre, som der ikke altid fra vore Nabolande øves Gjengæld i den heromhandlede Henseende imod de danske Fiskere.“ Det hedder dernæst, at de diplomatiske Forestillinger sædvanlig ikke hjælpe Noget allerede af den Grund, at Forsøelsen i det enkelte Tilfælde saa vanskelig lader sig konstatere, „og man skjønner derfor ikke, at der paa anden Maade kan raades Bød paa de offtommelte uheldige Tilstande end derved, at Regeringen paany indstjærper det mod Fremmedes Fiskeri paa vort Søterritorium gjældende Forbud,“ og Forudsætningen for, at dette kan ske, er, at man har Kanonbaaden „Hauch“ i 5 Maanedes; Ministeriet maa derfor lægge megen Vægt paa, at der ydes vore Fiskere den tilfattede Understøttelse og forlanger derfor til Tilhyn med Fiskerierne udenfor Limfjorden 10,500 Kr. Denne Bevilling er derefter givet Nar efter Nar, men dog har der ikke fundet den Bestyttelse Sted af vore Fiskere, som man havde forudsat og ventet, idet der ikke desto mindre bestandig er indkommet Klager, lydende paa, at vore Fiskere forulempedes af Fremmede paa vort Søterritorium. Sagen har en Gang været gjort til Gjenstand for Behandling her i Thinget, idet der stilledes en Forespørgsel derom i 1881, og denne Forespørgsel endte med en Dagsorden, der vedtoges her med 41 St. mod 18, og som gik ud paa, at „idet Folkethinget forventer, at Regeringen i Fremtiden med alle til dens Raadighed staaende Midler vil værne om den danske Fiskere tilkommende Eneret udenfor Øresund til at drive Fiskeri paa dansk Sø-

territorium, gaar Thinget over til den næste Sag paa Dagsordenen“. Ikke desto mindre skete det ikke. Det fremgaar af den Rapport, der her er meddelt i Betænkningen, at Kontrol med Hensyn til Fremmedes Fiskeri paa dansk Søterritorium fra Kanonbaadens Side ikke har fundet Sted, og navnlig ikke har fundet Sted, fordi det har været vedkommende Chef for Kanonbaaden umuligt paa Grund af den Instrux, han havde faaet af Ministeriet. Kanonbaadens Chef gjør selv opmærksom paa, hvor vigtigt og nødvendigt det er at kunne yde en saadan Bestyttelse, idet vort Fiskerivæsen maa siges at lide ved denne Konkurrence, dels ved Fortrædiggelse, dels ved selve Konkurrencen. Men, siger han, det er ham ikke muligt at yde en saadan Støtte, fordi Instruxen forhindrer ham deri. Instruxen findes omtalt i Betænkningens Nr. 92, og den paagjældende Passus i Rapporten, som følger efter en Udtalelse om, at der saavel fra svenske som fra tyske Fiskeres Side gjøres ikke saa lidt Skade ved denne Konkurrence, lyder saaledes: „Medens Kanonbaaden saaledes har kunnet udøve en Del Virksomhed i Retning af at beskytte vore Fiskere mod Fortrædiggelse fra Fremmedes Side og i det Hele i Retning af at holde Orden paa Fiskepladserne, har den derimod været mindre heldig stillet overfor Tilhynet med, at den danske Stats Højhedsret respekteredes af fremmede Fiskere. Der træffes som bekendt en Mængde fremmede Fiskere, særlig Svenskere, i vore Farvande, men da det isølge min Instrux er dem tilladt at fiske paa den Del af vort Søterritorium, som kan henregnes til det aabne Hav, saa at altsaa kun Fiskeriet i vore lukkede Farvande er dem forment, kunne de gaa ind til Sjællandskysten og til Rysterne af Anholt, Væsø og Bornholm, uden at Kanonbaaden kan vise dem bort.“ Fra Fiskernes Side er der ofte klaget derover, og Rapporten gjør endelig opmærksom paa, at medens tidligere denne Tolerance fra vor Side har haft mindre farlige og ubehagelige Følger, fordi vort Havfiskeri da ikke havde taget det Opving, som det senere har gjort, er dette Forhold nu efter dette Opving af ikke ringe Betydning. Efterat Udvalget er blevet bekendt hermed, har saavel Flertallet som Mindretallet været enigt om at erkjende, at der maatte fra vor Side gjøres Noget i denne Sag, og at der her virkelig fandt Forhold Sted, der hverken være stemmende med Fiskeribefolkningens Interesse eller med de Forudsætninger, hvorunder fra først af Bevillingerne ere bleven givne, og de Udtalelser, der herom have fundet Sted fra Thingets Side. Man har